

Posudek oponenta bakalářské práce – teoretická část*

Jméno a příjmení studenta	Rudolf Šnajder		
Studijní program	Teorie a praxe audiovizuální tvorby		
Obor/ateliér	Režie a scenáristika /ateliér Audiovizuální tvorba		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2018/2019
Název práce	Vybrané moderní scénáristické postupy a jejich reflexe v dílech české polistopadové kinematografie		
Oponent práce	Doc. MgA. Hana Slavíková, Ph.D.		

Pomocí X označte v tabulce hodnocení u každého z kritérií. V případě, že vám tabulka nevyhovuje, nemusíte ji využívat.

KRITÉRIA HODNOCENÍ	Nedostatečné	Dostatečné	Uspokojující	Dobré	Velmi dobré	Výborné	Nedokážu posoudit
Naplnění tématu a rozsah práce					X		
Nastavení cílů a metod práce					X		
Úroveň teoretické části práce						X	
Úroveň analyticko-výzkumné části práce						X	
Splnění cíle práce					X		
Struktura a logika textu						X	
Kvalita zdrojů a práce s nimi v textu					X		
Inovativnost, kreativita a využitelnost					X		
Jazyková a formální úroveň práce, přílohy						X	
Konzultace studenta							

Tabulku s hodnocením doplňte o stručné vyjádření (max. 1200 znaků), které vystihne nejpodstatnější přínos práce, nebo její nedostatky.

Rudolf Šnajder byl pro svou bakalářskou práci motivován upřímným tvůrčím zájmem o zmapování a srovnání vybraných scénáristických metod, které sám považuje za inspirativní a jak se zdá, též za nedostatečně důsledně aplikované v prostředí české kinematografie. Sám se v textu, v souvislosti s charakterizací metod, posléze přiklání spíše k adjektivu progresivní, oproti původně volenému výrazu moderní, který je z hlediska kontextu obtížněji obhajitelný. Nakonec ani ona progresivita není nejvýstižnějším pojmem, zejména když si autor pro své úvahy a analýzy vybere díla pracující s lineární narací, bez skoků v čase.

Detailněji se zabývá mozaikovitou strukturou a velmi dobře pak její uplatnění rozkrývá v příkladech z české tvorby – v Zelenkových Knoflíkářích, jichž si evidentě vysoce cení, nebo

v Brabcově Kytici, k níž zaujímá kvalitně argumentovaný kritický postoj. Méně pozornosti ale věnuje jevu, který je, dle mého soudu, slabší stránkou Knoflíkářů – a tedy jistě mechaničnosti, které se dílo podřizuje tak, aby do sebe všechny příběhy důsledně zapadaly – propojily v jakémsi meta sdělení. Jestliže cituje Aronsonovou (s18) a odkazuje se na rébus, který divák rád luští a je nadšený ze svého důvtipu, měl by se pozastavit nad kvalitou jednotlivých elementů mozaiky a zvážit, zda jde skutečně o rébus nebo o do značné míry předvídatelný vývoj, podřizující se poněkud strojovému řádu do sebe zapadajících součástí. To píše s vědomím, že Zelenkův film patří nepochybně k tomu kvalitnímu, co v české kinematografii vzniklo.

V úvahách o mozaikovitě struktuře říká, že „je třeba, aby všechny příběhy různým způsobem ilustrovaly totéž téma“. (s18) A v tom je právě problém – pokud příběhy téma ilustrují, nikoliv posouvají či polemicky nasvěčují, riziko mechaničnosti se zvyšuje. Mezi literaturou, z níž vycházel, uvádí autor rovněž knihu Jeana-Clauda Carrièra Vyprávět příběh. Bylo by zajímavé vědět, k jakým polemickým úvahám o funkčnosti určitých zavedených vzorců jej tento přední evropský scenárista přivedl. Domnívám se, že právě této poloze mělo být věnováno více pozornosti. Text Rudolfa Šnajdra je poctivou studií, srovnávající vybrané scenáristické metody promyšleným způsobem. Nejcennější je text v pasážích, v nichž se Rudolf Šnajder staví k popisovaným metodám invenčně a kriticky a nesnaží se vedle sebe s bezmeznou důvěrou klást ověřené formy. Tam, kde se dovolává tajemství nebo shledává určité limity, dopouští se sám progresivního přístupu, jehož by se měl držet. Bylo by též zajímavé vědět, jak vztahuje poznatky ze svého bádání k vlastní scenáristické práci. Text práce je kultivovaný a lze jej považovat za inspirativní impuls k dalším úvahám o scenáristické tvorbě a o tom, nakolik má být řemeslem a nakolik je třeba zkoumat a zkoušet nové principy, jež nutně nemusejí být jen variací již definovaných a ověřených přístupů. Práci Rudolfa Šnajdra doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení A – B, dle průběhu obhajoby samé.

Otázky k obhajobě (výhrady, připomínky, náměty, atd):

Jaké scenáristické postupy Vás inspirovaly ve vlastní tvorbě?

Které z úvah Jeana Clauda Carrièra, polemizujících s obvyklými narativní postupy, považujete za podstatné?

Jak se stavíte k obrazovému potenciálu scénáře? Může být obraz, atmosféra, primárně nedějový element výrazným nositelem tématu příběhu? Můžete uvést nějaké konkrétní příklady z české či světové kinematografie?

Návrh klasifikace .A - B.....

V(e) Brně..... dne 31. 5. 2019.....

.....
podpis oponenta práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

* nehodící se vymažte